No. 27. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 3 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Men schrijft uit Aken: In de vergadering van het Maatschappij van Wetenschappen alhier gehouden voorlezing, heeft deze geleerde klaar en duidelijk aangetoond, dat de geheele aardbol door stoom gedreven wordt. Dus is wel onze aardbol de grootste en magtigste stoom-machine, en alle paardenkracht blijft tegen hare onmetelijke werkingen achterlijk. De kern of het middenpunt van den aardbol is vuur, en in dit centrale vuur verandert alle in de aarde dringende wateren in stoom: de vulkanen zijn niets anders dan de veiligheidskleppen dezer kolossale stoommachine. Eenigen der grootste kleppen, die van tijd tot tijd den overtolligen stoom uitlaten, en de aarde tegen springen beveiligen, zijn de Vesuvius, de Hekla, de Etna, enz.

ENGELAND.

LONDEN, den 22. Februarij. Dingsdag is een arme miniatuur-schilder te Brighton gearresteerd, op het oogenblik dat hij bij het paleis het te voorschijn treden der Koningin afwachte, om haar een brief ter hand te stellen, in welken hij verlof verzocht, om aan H. M. eenige zijner kunst-voortbrengselen voor te leggen. In weerwil van de goede getuigenis, welke ten zijnen aanzien werd gegeven, heeft de ergdenkende politie van Brighton hem gevangen gehouden om hem eerstdaags voor de regtbank te brengen.

FRANKRIJK.

— Als een staaltje van den waarlijk droeven toestand van sommige onzer departementen, bij het buitengemeen aanhoudend barre weder en de hooge sneeuw, die de velden en wegen bedekt, kunnen wij onder anderen bijbrengen het volgende, uit Saint Agreve, in het departement van Ardeche, aan den *Courier de la Drome* toegezonden berigt.

« De ontzettende hoeveelheid sneeuw, die de bergen bedekt, maakt de gemeenschap zeer moeijelijk. Dringende zaken noodzaken de landbewoners evenwel van tijd tot tijd tot het ondernemen van togten, die alsdan niet het grootste gevaar vergezeld gaan. Bij die gelegenheden vernemen wij dan ook de ongelukken, die er rondom ons plaats grijpen. Naar den kant van Foij-le-Troid zijn etteläjke huizen onder den last der sneeuw ingestort, en zijn gezinnen daarbij verpletterd geraakt. Bij soortgelijke rampen voegen zich nog andere. De wolven zwerven rondom de boerderijen en zelfs rondom de dorpen. Bij Tence hebben zij een jong meisje verscheurd en verslonden; bij Chambron hebben twee kinderen gelijk lot ondergaan, en nabij Bonnet zou almede een zoodanig voorval hebben plaats gehad. Van de door honger en koude omgekomenen gewagen wij niet eens, hun aantal, zegt men, is overgroot, en men heeft terug voor al de rampverhalen die men bij het weder open komen der gemeenschap vernomen zal.

« Het aanzien van het land is in de daad bedroevend; een uitgebreid laken van sneeuw is er over uitgestrekt en de reiziger heeft, om zich eenigzins op zijnen togt te besturen, niets dan de hier of daar uitstekende torenspitsen, ter wegwijzing waar een dorp gelegen is. Wee en hongersnood voor hem, die niet tijdig genoegzamen voorraad heeft kunnen opdoen. Te Saint Agreve heeft men niet enkel met het strenge jaargetijde te worstelen, maar ook tegen aanstekelijke koortsen, de vrees voor welker besmetting de plaats van heende en ver doet schuwen.

« Te Merilhac zijn twee huizen onder sneeuwstortingen bedolven geworden en zijn vijf of zes menschen allerellendigst daarbij omgekomen; ook te La Champs-Raphael zou iets dergelijks zijn gebeurd."

— Berigten uit Oran van den 18. Februarij zeggen, dat de agenten van *Abd-el-Kader* het land van Algiers doorloopen, aankondigende, dat de emir zich weldra aan het hoofd van een talrijk leger zal vertoonen, om het land vrij te maken. Deze berigten bevestigen, dat de emir openlijk in vijandschap is met den Keizer van Marokko.

— Men leest in het dagblad *l'Algerie*:

« In de laatste dagen der vorige maand zonden de inwoners van een Douar-azel van het Beijlik tijding aan de Arabische overheid, dat zij een misdadiger, gevat hadden, die des nachts getracht had in eene tent te sluipen. 't Was de tent van *Lella-Lamena*, eene der schoonste vrouwen van den stam, wier man afwezig was. Weldra bleek het, dat de vermeende dief, *Si-Ahmed*, geen ander was dan de gelukkige minnaar der schoone *Lamena*. Dit nieuws ging van mond tot mond, en weldra liepen alle vrouwen van den stam, verontwaardigd tegen de schoone zondares, tehoop en gingen onstuimig aan *Lamena* de misdaad verwijten, die de liefde haar had doen begaan. Overstelpt van schaamte, troosteloos over het in hechtenis nemen van haar minnaar, wanhopig van zoo hare hartgeheimen te zien ontheiligen, grijpt *Lamena* een pistool en schiet zich in de borst. Zij stierf eerst na twee dagen van ijselijk lijden. Men zou denken, dat een zoo akelig tooneel den haat en den toorn der feeksen, welke dezen wanhopigen stap hadden uitgelokt, bedaarde en medelijden in hare harten opwekte; dit was geenzins het geval; tot schande der Arabische vrouwen, is de arme *Lamena* gestorven midden der verwenschingen van de in hare tent verzamelde vrouwen."

BELGIE.

ANTWERPEN, den 25. Februarij. Een treurig voorval heeft Vrijdag avond plaats gehad, op de provisionele spoorbaan, tusschen Roosbeek en Thienen aangelegd, ten einde den dienst der koopwaren te verzekeren, terwijl de doortogt langs den tunnel is afgebroken. Deze buitengewoon snel ingerigte dienst ging tot dusver geregeld, ondanks het slechte weder. Meer dan 140 wagons reden dagelijks over deze baan, waar men hellingen van meer dan drie centemeters ontmoet. Vrijdag, om vijf ure 's avonds, kwam er een trein van geladen wagons de groote helling af. Ter naauwernood had deze trein een vierendeel der lengte afgereden, of de twee eerste teugelwagons en vier andere, met koopwaren beladen, geraakten buiten spoor. De treinwachters en de douaniers konden zonder veel moeite afstappen; maar de heer *Struyven*, een der bestuurders van de paardendienst, op den wagon gebleven zijnde, is met dezen op de zijhelling geworpen, en zoo verschrikkelijk verminkt, dat alle hoop van hem te redden verloren is. Twee treinwachters zijn insgelijks gewond, doch hunne kwetsuren boezemen geene vrees in.

— Men schrijft uit Aarschot, den 20. Februarij:

Gisteren, omtrent om 9 uren 's avonds, is een hevige brand ontstaan in de brouwerij van den heer *Henri Van Bergen*, in deze stad. Door een zeer sterken wind onderhouden, hebben de vlammen welhaast het geheele gebouw aangevat, en het is onmogelijk geweest hetzelve te redden. Alles is in min dan een uur verslonden geworden. Niettegenstaande de hevige koude, hebben de inwoners zich niet laten ontmoedigen in hunne pogingen om hulp bij te brengen.

De brouwerij met aanhoorigheden was voor 50,000 fr. tegen brandschade verzekerd. Men kent de oorzaak van dezen brand niet stellig.

— Donderdag is te Verviers in de gevangenis opgebragt eene vrouw dier stad, moeder van verscheidene kinderen, beticht van des nachts, terwijl haren man sliep, een ketel met ziedend water over zijn lijf te hebben gegoten. Onnoodig ware het te zeggen, dat de man daardoor verschrikkelijk gebrand is, de geneesheeren zijn voor 's lijders levensbehoud zeer beducht. Het slagtoffer is een voornamen smidtenaar, wiens jaarwedde het eenig bestaanmiddel zijns huisgezins was.

— Eenen koetsier, welken te Brussel gepoogd had eenige hammen te smokkelen, is door de regtbank tot eene boete van 100 guldens verwezen.

— Men zegt dat de baas uit de herberg, tegen over het Klooster van de Latrappen, te Westmalle, door de gendarmerie is aangehouden, betigt van een 14-jarig kind verkracht te hebben.

— Men schrijft uit Wechel-der-Zande: Bij *Martinus Mercelis*, Schaaps-boer alhier, zijn Zondag den 16. Februarij jongstleden, drie lammeren geworpen alle in 't leven en van eene gewoonlijke grootte, waar van er twee, reeds gestorven, met de buiken aan elkander gegroeid waren, zoodanig dat het achterdeel van elk lam, op zichzelve volmaakt zijnde, bewees dat beide wijfjes waren.

Ieder derzelve had een volmaakt hoofd, ieder eene borst over elkander gegroeid, en ieder 4 pooten, waarvan de voorste van elk juist zoo gekruisd waren als of die twee diertjens elkander omarmden.

— De hevige en bestendige vorst boezemt den landman eene gegronde vrees, voor het behoud zijner vruchten in. Niettegenstaande de groote hoeveelheid sneeuw dezer dagen gevallen, en die de landen bedekt, heeft de op nieuw begonnen winter, de planten door de eerste koude gespaard, reeds beschadigd en de beschadigde gewassen vernield. In de polders mag het koolzaad als verloren geacht worden! Tijdingen ons uit Goes, (eiland Zuid-Beveland) toegekomen, schilderen die plant als voor dit jaar in dit oord mislukt, af. Wij hebben ook mondelings met twee Zeeuwsche landbouwers, de eene van Ossenisse en de andere uit den Langendam, (gemeente Graauw) de twee uitersten van het Land van Hulst, gesproken: deze beide menschen beschouwden ook het koolzaad als, zoo niet gansch verwoest, ten minste dermate beschadigd, dat hetzelve zal moeten omgereden worden. Een hunner zeide:

« Wij moeten natuurlijk den dooi afwachten, doch ik voor mij zal er niet op slapen om zoodra het eenigzins mogelijk is, er de ploeg in te steken."

De gemeente Ossenisse en Graauw zijn onder betrekking van den aard des gronds zeer onderscheiden: de grond der eerste gemeente is allerzwaarst, vet en kleiachtig; die van den Langendam is veel luchter. Men kan derhalve deze beide oordeelvellingen als aan het gansche land van Hulst toepasselijk, aannemen.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 25. Februarij. Wij ontvangen heden het berigt uit Marseille, dat het volkomen bewezen is, dat het schip *de Vrouw Johanna* genomen werd 15 mijlen van de kust af, met volle zeilen, koers zettende naar zijne bestemming; dat zijne papieren in eene volmaakte orde zijn bevonden, en dat men er thans niet meer aan twijfelt, dat de schipper niet alleen met zijne geheele lading zal kunnen vertrekken, maar dat hij volle schadevergoeding zal ontvangen en de hoon aan de Nederlandsche vlag aangedaan, op eene schitterende wijze hersteld zal worden. Het is ons eene aangename taak, op deze wijze de lastering te kunnen logenstraffen, waarmede men zich niet ontzien heeft te pogen den goeden naam van Nederlandsche zeelieden te bezoedelen.

UTRECHT, den 26. Februarij. In den afgeloopen nacht is een inwoner onzer voorstad *Buiten de Waard*, de slagter *van Eyk*, die de onvoorzigtigheid had, het water der Stads-Singels over te loopen, door het ijs gezakt en verdronken, nalatende eene vrouw en kinderen. Men leere hieruit hoe gevaarlijk het is, zich op het tegenwoordige sneeuw-ijs te vertrouwen. Voor weinige dagen viel een ander persoon, buiten de Tolsteeg-barrière, insgelijks door het ijs, welke niet dan met veel moeite is kunnen gered worden.

— Te Voorschoten zijn den 23. dezer twee broeders door het ijs gezakt en verdronken. Een derde persoon was alleen kunnen gered worden.

— Van den Helder schrijft men: « Naar men verneemt, is de zeildag van Z. M. transportschip *Merwede* bepaald op den 5. Maart aanstaande, onder bevel van den luit. ter zee 1e kl. *J. L. van Hasselt*, bestemd naar Suriname, thans liggende in de haven van Hellevoetsluis.

« Door den kapt.-luit. ter zee *A. A. Bolken* zal, in den loop van de maand Maart, van Amsterdam naar het Nieuwe Diep worden gebragt Z. M. fregat der 1e kl. *Doggersbank*, groot 60 stukken, en zal hetzelve in het voorjaar in dienst worden gesteld."

— Den 23. Februarij, is te Doesborgh overleden *Henricus Keuper*, in den hoogen ouderdom van 110 jaren. Hij trad op zijn 46e jaar in den echt met *Joanna Hendriksen*, bij wie hij 10 kinderen kreeg, 9 zoons en eene dochter, van welke hij er 7 overleefde. Zijne weduwe telt 86 jaren. Toen hij 100 jaren oud was, werkte hij nog op het land, en op zijn 103e jaar, deed hij met zijne vrouw eene wandeling van 3½ uur gaans.

HOOGEZWALUWE, den 25 Februarij. Gisteren avond omstreeks half zeven ure is aan het gehucht de Zevenbergschenhoek, behoorende onder de gemeente Zevenbergen, in de nabijheid der R. C. kerk, brand ontstaan in de schuur of stalling, toebehoorende aan *C. van der Weege*, dewelke de ongelukkige gevolgen heeft gehad, dat niet alleen de schuur of stalling, maar ook de daartoe behoorende aanzienlijke woning, dewelke behalve door de eigenaar, door den med. doctor werd bewoond, geheel is in de asch gelegd. Men verneemt dat bijna niets van de meubelen is gered, terwijl ook de geheele apotheek benevens een paard, chais, enz., door de vlammen zijn verteerd geworden. Zoo men zegt, zijn wel de huizinge en stalling doch de meubelen tegen geene brandschade verzekerd.

— In de laatste jaren heeft men veel geschreven over alles, wat de quarantaine aangelegenheden betrof. Men heeft lang en veel getwist, of sommige ziekten, — b. v. de pest, — besmettelijk zijn of niet; of de quarantaines in het laatste geval niet overbodig, en of zij in allen gevalle thans niet te beperkend en te belemmerend zijn, en meer dergelijke. En de debatten in eene zoo belangrijke zaak zijn nog niet gesloten.

Uit Engeland verneemt men thans het volgende:

Ons land heeft reeds vroeger de quarantaines uit zijne gezondheids voorschriften uitgeschrapt voor hen, welke uit de landen komen, alwaar de geele koorts heerscht. Het houdt zich thans bezig met de landen, alwaar de pest heerscht; een geessel, waarvoor ten minsten reden bestaat om op zijne hoede te zijn. Reeds zijn er kennelijke verbeteringen aangebragt in de wijze, waarop men de schepen, die uit de Middellandsche zee komen in het oog houdt; en thans vernemen wij dat de Koningin, in geheimen raad, besloten heeft, dat Engelsche of vreemde oorlogsvaartuigen, die in eene Engelsche haven aankomen, na in eene Turksche haven in de Middellandsche zee geankerd te zijn, van alle quarantaine vrij zijn zullen, mits zij meer dan 14 dagen voor den overtogt besteed hebben. Dit is de toepassing van de denkbeelden van doctor *Bulard*, die berekend en bepaald heeft, na welk aantal dagen de pest zich niet meer mededeelt.

— Zr. Ms. fregat *Ceres*, kapitein *J. Enslie*, uit Vlissingen naar Batavia, was den 19. dezer op de hoogte van Nowhaven.

GEMENGDE BERIGTEN.

Ook de Fransche bladen melden thans dat minister van Hall van Z. M. een ton goud (*f* 100,000) ten geschenke ontvangen heeft, voor bewezen diensten aan 's lands geldmiddelen. — Het varken van Mejufvrouw de wed. van Droogenbroeck te Meire (Belgie) heeft in 17 maanden 82 jongen geworpen. — De benoeming van den heer Hoffman wordt wedersproken. — De suiker-raffinade-knechten te Gent verkeeren in verschrikkelijke armoede, ten gevolge eener wet van den min. Mercier. Nadat alle petitien vruchteloos zijn geweest, hebben zij er thans een aan Koning Leopold opgezonden in krachtige bewoordingen gesteld, met het motto: « Werken om te leven, of vechten om te sterven." Wanneer men bedenkt dat hun getal zoowel te Gent als te Antwerpen duizenden bedraagt, moet de wanhopige toestand dier lieden wel bezorgdheid inboezemen. Waar men het oog henenwendt, overal ontwaart men overheersching der magtigen en verdrukking der minderen. Niet genoeg dat den arme, ingevolge Gods bevel, in het zweet zijns aanschijns zijn brood *wil* eten; men ontneemt hem dikwijls de mogelijkheid daartoe en met zijn bloed moet hij

soms de aarde drenken, om naderhand zijn zweet er op te kunnen uitstorten en dit alles ten genoege en voordeele van lieden voor wien dit gorisgebod niet geschreven schijnt te zijn, maar die slechts de spreuk in beoefening brengen: eet het vette en drinkt het zoete. — De Portugeesche schatkist verkeert in een' ellendigen toestand; men zoekt aldaar naar eenen van Hall. Ook is de koningin van eene prinses bevallen. — De burgemeester van Mechelen is Zondag in de Societeit overleden. — Men zegt, dat de 145 onmagtige belastingschuldigen te Zierikzee, wier huisraad Vrijdag den 7. dezer (in naam des Konings) verkocht zal worden, eene deputatie zullen zenden naar Jhr. *P. van Akerlaken*, te Hoorn, ten einde pogingen aan te wenden om ook dat geld van Z. E. Mog. geleend te krijgen; zoo het waar is, wenschen wij hun den besten uitslag. — Te Delft zijn twee paar echtgenooten die eene geldsnoeijerij deden, door de politie in hunne affaire gestoord. — Overleden de markies van Westminster met een inkomen van f 500 per uur. — Item Do Koske te Gron. met p. m. 16 daags. — De Koningin van Portugal heeft den Hertog van Aumale benoemd tot ridder van den toren en van 't zwaard. — Het reglement van orde der 2de K. bevalt al minder en minder. — Gearriveerd te Amsterdam een aantal levendige kreeften. — Item in den Briel eene overgroote menigte kabeljaauwen, die hunne reis naar Duitschland hebben voortgezet. — Overleden te Rolleghem vrouw Mariage, oud 103 jaren.

Ingezonden Stukken.

Bijdrage tot de Staatsgesteldheid van Nederland.

Nederland heet een constitutioneel rijk. Dordrecht is eene stad in hetzelve, met 20,000 zielen, belangrijke Oost-Indische reederij, grooten hout- granen- zout- en steenkolen-handel, honderd fabrieken en trafieken, toenemende expeditie op Duitschland en veel rijkdom.

En hoe wordt die stad vertegenwoordigd?

In 's lands quasi-vertegenwoordiging zit een man uit Dordt geboren, maar die er alleen zit omdat zijn vader eens Minister was, en hij zich smartelijk verkregen fortuin erfde, en voor de rest niet eens in Dordt t'huis behoort, integendeel er zoo vreemd aan is en onbekend met de belangen van de plaats, dat niemand er over denkt om in hem zijn' man te zien. Iemand van eenige staatswetenschappelijke beteekenis is hij overigens volstrekt niet. — Eene nul!

Voor de provincie zitten, of liever hebben wel eens gezeten drie, zeker voor en uit Dordt, gekozen personen, maar helaas! drie dorre stokken uit den ouden Hollandschen tuin, een getravestisseerden ruwaard, een zorgvuldigen wegsluiter van den beker van Chattam en . . . . een GOEIJE *man*; van wien alleen men nooit iets anders vernam dan dat ze er niet waren wanneer ze er moesten zijn, en verkeerd stonden als ze er waren. Drie nullen!

En de stadsraad? . . . . die bevat drie docters en eenige patiënten, die allen uit den magnetischen slaap opspringen om ja! te knikkebollen, en van schrik wakker worden, of ze ook iets verkeerds gedaan hadden, als de president, tot de finale, den hamer laat vallen. Een portie nullen!

Mij dunkt, dat mogt wel anders worden, want dat lijkt volmaakt op eene nulle vertegenwoordiging, zou men zeggen.

Maar neen. Daar hooren wij je, zeggen de dooven die niet hooren willen, — anders? ! — neen, geen verandering, wij en de onzen willen *niet andere* vertegenwoordigd worden, *dan wy werkelyk zyn.* Geen verandering! die dat willen, zijn oproermakers. De tegenwoordige grondwet of de dood!

Ja, roept wel een enkele van achter de schermen, wel zeker, de tegenwoordige grondwet of de dood . . . . aan JAN en alle nullen. En domme TZEUWES, uit » de Medeminnaar van zich zelven," zou er misschien op zeggen: Bitter, Baas! Zoo wil ik het hebben! Maar zoo dom zijn de burgers niet. Groote nullen zeggen ze, allemaal nullen! De grooten op de kar, en de kleinen er voor.

Een land vol liefde. Waar kan men beter zijn . . . . Wij leven vrij, wij leven blij. enz. enz. enz.

DORDT.

Archives Israelites de France.

ALGIERS, October 1844. Onder de wapenen des bijgeloofs, van welke de rabbijnen te Algiers zich, tegen hunne aldaar wonende geloofsgenooten, met vrucht bedienen, behoort het afleggen van den eed op zeker, Hebreeuwsch wonderboek. Binnen eene sijnagoge te Algiers, *Sarpheti* genaamd, wordt hetzelve, in eene praalkast bewaard van glazen vensters voorzien, voor welke gestadig waslicht is ontstoken. Men schrijft dat boek geheel buitengewoon wonderbare eigenschappen toe. De legende zegt, dat het, kort na den eersten broedermoord, over zee gezwommen, naar de Afrikasche stranden kwam, om daar, als eene heilige reliqui, tot den jongsten dag, beward te blijven. Het boek is ten alle tijde een voorwerp van hoogschatting en vereering gebleven. Toen, eenigen tijd geleden, de tempel *Sarphati* bouwverbeteringen vereischte, werd Sepher Rab (zoo heet het boek) met zeer veel ontzag en met fakkellicht, naar een naburig lokaal vervoerd, en zie, wat gebeurd er? In weerwil van slot en grendel, nam het wonderboek den nacht te baat om, tot verbazing aller geloovigen, welke het des morgens in de kast weder vonden, naar zijne woning terug te keeren. Bij de joden te Algiers heerscht nu eenmaal het ingewortelde vooroordeel, naar hetwelk, ieder Israëliet welke, met de hand op Sepher Rap een valschen eed zweert, onfeilbaar, binnen hetzelfde jaar, ten grave daalt. Uit zulk eene wijze van zweeren ontstond een bijzonderen aard *More Judaico*, en wel in het geldelijk belang der sluwe rabbijnen, die zich voor iedere verklaring 14 fr. lieten betalen. De gemoedelijke angstvalligheid om, met aantasting van het boek, te zweeren, was overigens zoo groot, dat men zich veel liever ongelijk en nadeel getroostte, dan tot zulk een stap over te gaan. Zekere heer COHEN, een regtsgeleerde van Parijs, welke zich, tot regeling der kerkelijke aangelegenheden zijner land- en geloofsgenooten, te Algiers bevindt, vestigde de aandacht der overheid op het onderwerpelijke misbruik, en drong er op aan om de Algiersche joden, even eens als de Algiersche Franschen, te laten zweeren. Geen middel van tegenwerking werd door de rabbijnen onbeproefd gelaten. Zij zonden eene deputatie aan den staatsprocurator af, ten einde hem in hun voordeel te winnen, bewerende onder anderen, dat de Fransche wetgeving voor als nog voor hen onverbindend was. Den 26. Julij werd de zaak geregtelijk behandeld. De heer COHEN heeft, in eene kernachtige pleitrede, de heillooze rampen, die vaak priesterlist en geestdrijverij der zamenleving berokkenen, en de diepe wonden, door de hydra van het godsdienstig fanatismus, aan volkegeluk en menschelijke beschaving toegebragt, aangetoond. In een tijdstip waarin de burgerlijke gelijkstelling der Joodsche en Fransche bevolkingen op het punt stond tot rijp- en vastheid te geraken, vermeende hij verpligt te zijn, iedere scheidsmuur te verbreken, die zulk een heilzaam doel in den weg stonde. Den 18. September werd COHEN's edel pogen met den besten uitslag bekroond: de regterlijke magt heeft voor de *Israeliten* dezelfde eeds-vormen als die der *Franschen* volen!!

MENGELINGEN.

Zoo kon men er meer afdanken.

Wij ontleenen uit den *Zierikzeeschen Nieuwsbode* van 7. Februarij ll. de volgende anecdote:

NB. Echter met verandering van een paar woorden.

Voor eenigen tijd kwam, bij afwezigheid des Konings, eene arme vrouw bij een minister aan zeker hof. — » Mijn man verdient in den winter volstrekt » niets, sprak zij, zoo lang het zomer was had ik brood, » nu echter heb ik niet zoo veel dat ik mijne belas- » ting kan betalen; ach! red mij, om uwer goedheids- » wille, en laat mij niet aan honger en vertwijfeling » ten prooi; als men mij mijn armoedig huisraad » ontroofd en dit verkoopt tot betaling der, vooral » in dezen tijd, voor ons ondragelijke, belasting." — » Gij zult geholpen worden vrouwtje! kom morgen » terug!" — Den volgende morgen deed hij een' distrikts-kommissaris komen. » Hoe groot is uwe bezol- » diging mijnheer?" — » Tweeduizend vierhonderd » guldens." — » O!" zeide de minister, » gij zoudt » thans eene zeer menschlievende daad kunnen ver- » rigten, en daarvan de eer *alleen* hebben, gij zoudt » eene arme familie kunnen redden. Is het u niet » mogelijk van duizend guldens te leven? — « *Dia- » bolo!*" schreeuwde de distrikts-kommissaris: » liever » nam ik mijn ontslag! het is mij niet eens *mogelijk* » van f 2400 te leven, zoo als ik leef, maar geluk- » kig heb ik buitendien bezittingen en posten genoeg, » zoodat ik die f 2400 niet noodig heb en ook niet » in aanmerking neem, wijl er nog vele kantoorkos- » ten af moeten." — » Welk een edelmoedig man zijt » gij!" hernam de minister, » nu kan ik 200 arme » huisgezinnen met uw traktement helpen, want er » zijn er in de stad waarin gij woont, wel bijna zulk » aantal die elk omstreeks 12 gulden belasting beta- » len moeten, maar die niets hebben, en wier weinige » armoedige bezittingen dus zullen moeten verkocht » worden. Hebt gij nu, volgens uwe eigene beken- » tenis, dien post niet noodig, zoo is bovendien uw » post voor ons niet noodig; een zanger verschaft ons » ten minste nog genoegelijke avonden, maar aan een » distrikts-kommissaris hebben wij letterlijk volstrekt » niets, en wij kunnen dus die betrekking wel afschaf- » fen. Gij zult uw ontslag bekomen." — De minister schelde. De arme vrouw kwam binnen. — » Vrouwtje! » gij zijt geholpen. Hier is eene aanwijzing van 2 » tot betaling van uwe personele belasting Dank deze » goedheid niet mij, maar aan dezen achtingswaardige » distriks-kommissaris, die de welwillendheid heeft ge- » had, het aan u en aan al uwe lotgenooten hetzelfde » af te staan." — De arme vrouw neigde diep, en de ontslagen distrikts-kommissaris ging met de grootste zelfvoldoening, van al wederom volgens zijne gewoonte eene menschlievende daad gedaan, en wel bijna 200 arme huisgezinnen van het verderf gered te hebben, heen.

DE AMSTERDAMSCHE JAN.

De eigenlijke *Amsterdamsche Jan* is een geheel bijzonder, eigenaardig persoon, wiens gansche wezen, denk- en leefwijze, voor den opmerker reeds besloten ligt in het veelomvattend woordje « JAN," even zoo als in ons taalgebruik, een BRAM, voor een windmaker, een PIET, voor een onnoozele bloed, burgerregt hebben verkregen. Voorzeker, dat er in andere steden, b. v. in den Haag, Rotterdam, Utrecht, mede zoogenaamde Jannen gevonden worden; maar de oorspronkelijke, de echte, de genuine, de patent-JAN behoort, even als het stinkende water, en de looden goten, aan de hoofdstad, bij voorkeur. Wij moeten hem nader beschouwen. De jeugdige Amsterdamsche JAN, uit den minderen stand, b. v. de laagste kantoor-schrijver, de eerste apothekers-bediende, de kruideniersknecht uit een der zij- of bijstraten, omstreeks de Prinsengracht of Kerkstraat, is ligtelijk te herkennen; zijn dialect verraadt hem, zoo als de Joden door hun Schibboleth worden gekend. Hij spreekt de letter « altijd zeer hard uit, vloekt in drie volzinnen ten minste tweemaal, en als hij met meer fatsoenlijke menschen spreekt, herhaalt hij eeuwig: « weet Uwe mijnheer." Hij spreekt gaarne met zijne kornuiten op luiden toon, zoodat de voorbijgangers op straat hem hooren, en nazien; noemt ze bij hunne verkleinde voornamen, b. v. « wat d . . nd . n PIETJE, hoe kom jij hier?" Zijn gang is gelijk aan die van een laverend schip, over lings en regts, alsof hij de beenen na zich sleept, terwijl de hoed, op eene zijde, eene groote, lange quasi krul bevallig vertoont, en de borstelige baard hem beneden den hals, en boven de stropdas versiert. Somtijds, maar nu meer zeldzaam, heeft hij ringetjes in de ooren; de handen gewoonlijk in de beide broekzakken, loopt hij midden op de groote steenen, en fluit gedurig zijn lijfdeun, of loopt opzettelijk dezen of genen tegen het lijf, zeggende: « hei, lompert, heb je geen oogen in den kop?" Ontmoet hij toevallig een zoogenaamd « standje" op straat, dan dringt hij zich met handen en ellebogen door de nieuwsgierige menigte heen, moet van alles het fijne weten, en als het op eene vechtpartij uitloopt, wrijft hij de handen van genoegen in elkander, klopt zijn onbekenden buurman duchtig op de schouders, en roept: « nou, voor den dit en dat, nou zullen we reis sien, hoe dat afloopt." Hij is echter even dapper met den mond als laf van aard, en wanneer men hem te lijf wil, ontlaadt hij, steeds retirerende, een zondvloed van vloeken en verwenschingen, die gewoonlijk met deze peroratie gesloten worden. « Jou Kanailje, wacht maar, ik zal je wel weten te vinden." In zijn koffijhuis is hij verwonderlijk wel te huis; hij schudt den marqueur vertrouwelijk de hand, vertelt hem, onder een schaterend gelach, het eerste nieuwtje van den dag, neemt hij, al fluitende, de queue in de hand, balanceert dezelve op de vingers, en plaatst zich voor de billardtafel, waar hij, zonder de ballen te gebruiken, alle houdingen en bewegingen der geoefende spelers nabootst. De koffijhuis-JAN komt, eer hij nog gesproken heeft, met het gewone « vlammetje" en het glaasje « sterk bitter" aandraven, en bij de eerste teug maakt hij het gewone geluid der borrelende heeren: « hè, dat smaakt!" Op straat staat hij gaarne zeer digt voor de prentenwinkels; en deelt zijne opmerkingen luide mede, gewoonlijk vergelijkingen makende, die zeer trivaal zijn, b. v. « kijk dat is weer een malle vent," of « Jau derie! wat een aardig bakkesie!" enz. — Des Zondags is de Amsterdamsche JAN in zijne volle kracht en pracht. Zijn toilet is uitgezocht; zoolang het nog niet vriest, de Schotsch gestreepte pantalon, het vest *en shawl*, met de schreeuwendste kleur, de fijne blaauwe rok met blinkende knoopen, de nieuwe stropdas, de zijden hoed van f 5, de valsche gouden ketting, *zigtbaar* aan het *verborgen* zilveren horologie, en de stok met kwasten in de hand. Maar eerst dan, wanneer hij met eene aangebedene Janinne aan den arm, moedig en fier, als een jonge leeuw, voortstapt, en alle voorbijgangers brutaal in de oogen ziet, en zeer luide met de dame zijner keuze snapt en schertst — dan herkent gij hem. De hoed staat nog iets meer op zijde, de groote haarlok, ter regterzijde van het hoofd, bedekt nog meer wang en bakkebaard, de nieuwe laarzen met spijkers kraken, en waar hij een zijner vrienden in de verte aanschouwt en herkent, roept hij luide uit, zijne beminde een duw gevende: « Ei, te drommel NAATJE! daar heb je KLAAS en JANSJE ook; nou, dat doet me waaragtig allemagtig plezier, enz." — Op openbare plaatsen, b. v. des Zondags in Frascati of in de Nederlanden, poogt hij den toon der meer fatsoenlijke en geciviliseerde JANNEN over te nemen. Hij salueert beleefdelijk, en zegt, nu tot den knecht op bedaarden toon: « JAN, asjeblieft een vlammetje!" — Hij rookt dan, eens in de week, een sigaar van een halve stuiver, anders gewoonlijk à 1/2 cent per stuk. — Hij staat even voor den spiegel, bezorgt das en haar, en gedraagt zich « comme il faut." Ontmoet hij echter, ongelukkigerwijze, eenigen zijner kornuiten, dan valt hij in den ouden toon, en de fatsoenlijke heeren en dames schikken wat ter zijde. — Zoo, over het algemeen, vertoont zich onze gewone Amsterdamsche JAN; hij is voorts in den winkel, of aan het kantoor, of in de werkplaats, vlijtig en trouw; zorgt, als hij kan, voor *vader* JAN en *moeder* PIETJE, en tracht ook al in de wereld voort te komen, om eens, als een onafhankelijke en vrolijke JAN, met zijne NAATJE te kunnen trouwen en dan te zeggen: « Jongens! dat mag ik en me lieve meid er nou toch wel van hebben!" 2.

(*Geillustreerde Courant.*)

Uitvinding van eene Droogmachine.

PENZOLDT en LEVESQUE, de eerste een Duitscher, de ander een Franschman, hebben een' toestel uitgevonden, om, in weinige oogenblikken, zonder vuur of persing, allerhande goederen te droogen. Deze toestel bestaat uit een' grooten ronden trommel, die in eene minuut 4000 maal om een spil draait. De goederen worden zoo als ze uit het water komen, er in gelegd; door de sterke omdraaijing worden de vochtdeelen afgescheiden, en verzamelen zich naar de buitenzijde van den trommel, die met vele gaten doorboord is. Wollenstoffen worden, op deze wijze, in den tijd van 5 minuten gedroogd. Linnen- en katoenenstoffen moeten echter nog eenige oogenblikken in de ten worden gelegd, nadat zij uit den toestel genomen zijn.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 1. Maart. Sedert den 27. Februarij is van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Delphine, H. W. Groenewold, Constantinopel, stukgoed, laatst van Vlissingen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.